

[Finansministeren.]

foretage en delvis Reform af Loven om Ejendomsskyld. Det Lovforslag, jeg har indbragt, sigter kun paa et ganske enkelt Punkt, var et Tilbud om at aabne en Ventil med Hensyn til Omvurderingerne. Dette Tilbud har et Flertal her i Tinget ikke ønsket at modtage, og Fristen for, at denne Ordning kunde træde i Kraft, er for længst overskredet. Dette forhindrer naturligvis ikke, at man indenfor Udvalget kan gøre Anskuelser og Ønsker gældende om en Reform af Ejendomsskyldloven i det hele, men en saadan Reform kræver en meget nøje Overvejelse, og der vil ikke fra min Side kunne medarbejdes paa, at en saadan Reform finder Sted allerede i indeværende Aar.

Endelig skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Sevelsted, at det Spørgsmaal, han bragte frem, om en mulig Ændring af Skatteblanketterne, skal blive overvejet i Ministeriet.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede Medlem Hr. Pinstrup spurgte mig, hvorledes det kunde gaa til, at en Skolebestyrer blev indsat i Arresten for at afsone en Bøde, som var paalagt ham i Henhold til Vaccinationsloven. Han var jo ikke i Forældres Sted, og som Følge deraf kunde det ærede Medlem ikke forstaa, hvorledes han var blevet dømt. Jeg skal i den Anledning oplyse, at han netop var blevet dømt som den, der stod i Forældres Sted, idet han hævdede, at han havde Forældremagten, og ikke vilde opgive, hvem der ellers havde den. Dommen var baseret paa dette. Først bagefter indtog han et andet Standpunkt, men da var Dommen afsagt, og den blev ikke appelleret.

Det ærede Medlem var ligeledes inde paa, at denne Mand gik i Fængsel for sin Overbevisning, og det maatte jo vise en stærk Villie til at søge at faa denne Lov forandret og en stærk Overbevisning om hans Anskuelses Rigtighed. I den Anledning skal jeg blot oplyse, at det er rigtigt, at han gik i Fængsel for sin Overbevisning, og det slog Aviserne meget stærkt op og gjorde ham til Martyr i den Anledning. Men Aviserne glemte at oplyse, at allerede faa Dage efter blev Pengene betalt, og han kom ud igen. Dette var ikke nær saa sensationsvækkende, det blev derfor ikke oplyst for Publikum.

Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen var inde paa Spørgsmaalet om Ansvarsforsikring. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det er et meget vanskeligt Spørgsmaal. Paa den ene Side skal ved-

kommende være ansvarlig, men paa den anden Side skal han ikke kunne undgaa Ansvar ved blot at forsikre sig. Derfor har vi ogsaa med Hensyn til Automobilister indført den Regel, at nok skal de forsikre, saaledes at de Folk, som lider Skade, er sikre paa at faa Erstatning, men samtidig har Justitsministeriet paalagt de Selskaber, hos hvilke de har forsikret, igen at holde sig til den, som har tilføjet Skaden, naar den i væsentlig Grad kan tilregnes ham, f. Eks. ved Beruselse. Det vil med andre Ord sige, at hvis en beruset Chauffør kommer til at forvolde Skade, er den Mand, som det gaar ud over, sikret, thi Selskabet skal betale; men Selskabet udsætter sig for at miste sin Anerkendelse, hvis det ikke i de Tilfælde, hvor Ministeriet finder det paakrævet, gør Ansvar gældende mod vedkommende Automobilist. Justitsministeriet har gennemført det, og jeg har paa Fornemmelsen, at det vil vinde Tilslutning i Rigsdagen. Det blev ikke udformet nøjagtigt i Lovforslag sidste Aar, thi vi var ikke klare over, hvorledes det skulde ske, men det er altsaa sket paa den Maade, jeg her har antydnet. Forsikringsfolkene var i Begyndelsen imod det, idet de mente, at Konkurrencehensyn maaske kunde bevirke, at det ene Selskab vilde gøre Ansvar gældende, men det andet ikke. Men Ministeriet kom ud over dette ved at sige: Vi skal nok komme bort fra Konkurrencehensynet, thi det Selskab, som ikke gør Ansvar gældende overfor den skadevoldende, mister sin Autorisation. Derved kommer Konkurrencehensynet ikke saa stærkt frem, da vedkommende Selskab er forpligtet til at gøre Regres gældende.

Det ærede Medlem Hr. Simonsen var paa ny inde paa sine to Spørgsmaal, som har optaget ham en hel Del. Det ene angaar en Mand i Aarhus, som blev ved at skælde en Overretssagfører ud, hvorfor det ærede Medlem mener, at Justitsministeriet skulde have grebet ind og beordret offentlig Sag. Han sammenlignede det med et andet Tilfælde, hvor Justitsministeren greb ind og sagde: Nu vil vi have Sagen undersøgt — og saa hørte alle Skriverier angaaende den Sag op. Det ærede Medlem var enig med Justitsministeren — hvad enten han nu hed Rytter eller Steincke, for de har begge haft med den første Sag at gøre — i, at i og for sig var Afgørelsen rigtig; han mente blot, at vi skulde være konsekvente og i begge Tilfælde være gaaet frem paa samme Maade. Men denne Mening er ganske urigtig. Thi at der er givet Justitsministeren Bemyndigelse, betyder jo ikke, at